

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "РЕДЬКА проти УКРАЇНИ"

(Заява № 17788/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 червня 2007 року

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, викладених у пункті 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Редька проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. П. Лоренцен (Mr P. Lorenzen), *Голова*,
  - п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
  - п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
  - пані М. Цаца-Ніколовська (Mrs M. Tsatsa-Nikolovska),
  - п. Дж. Боррего Боррего (Mr J. Borrego Borrego),
  - пані Р. Ягер (Mrs R. Jaeger),
  - п. М. Віллігер (Mr M. Villiger), *судді*,
- та пані К. Вестердік (Mrs C. Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення у нарадчій кімнаті 29 травня 2007 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте в той же день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 17788/02), поданою до Суду громадянином України паном Редькою Василем Петровичем (далі — заявник) 26 березня 2002 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — паном Юрієм Зайцевим.

3. 13 грудня 2005 року Суд вирішив направити скарги за п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції стосовно тривалості провадження, включно зі стадією виконання, на комунікацію Уряду. На підставі положень п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1967 році та проживає у м. Києві.

A. Провадження щодо відновлення заявника на посаді

5. У серпні 2000 року заявника було звільнено з посади старшого державного податкового інспектора Державної податкової інспекції у Московському районі м. Києва («Московська ДП»). 6 вересня 2000 року він звернувся до Московського районного суду м. Києва з позовом про поновлення на посаді, відшкодування втраченого доходу та моральної

шкоди. У подальшому провадження по справі було передано у Ватутінський районний суд м. Києва¹ («районний суд»).

6. 2 серпня 2001 року районний суд прийняв рішення про поновлення заявника на посаді та присудив йому 4040,41 грн² відшкодування втраченого доходу та 600 грн³ моральної шкоди. Згідно з цим рішенням заявника було поновлено на посаді та виплачено компенсацію в розмірі місячної заробітної плати.

7. 26 вересня 2001 року заявник звільнився з державної служби.

8. 5 листопада 2001 року апеляційний суд м. Києва («апеляційний суд») залишив без змін рішення від 2 серпня 2001 року в частині поновлення заявника на посаді та змінив розмір компенсації, присудженої на його користь. Зокрема, апеляційний суд м. Києва присудив заявнику 6031,65 грн⁴ компенсації втраченого доходу та 200 грн⁵ моральної шкоди.

9. 30 листопада 2001 року у зв'язку з об'єднанням адміністративних районів Державну податкову інспекцію у Московському районі м. Києва було ліквідовано та приєднано до Державної податкової інспекції у Голосіївському районі м. Києва («Голосіївська ДП»).

10. 7 березня 2002 року Верховний Суд України відхилив касаційні скарги Московської (Голосіївської) ДП та представника заявника.

Б. Виконавче провадження

11. 20 грудня 2001 року районний суд видав виконавчий лист за рішенням від 5 листопада 2001 року із зазначенням Московської ДП як боржника.

12. 21 грудня 2001 року заявник подав виконавчий лист до відділу Державної виконавчої служби Голосіївського районного управління юстиції м. Києва («ВДВС»).

13. 8 січня 2002 року ВДВС було відкрито виконавче провадження та 31 січня 2002 року направлено платіжну вимогу до Національного банку України.

14. Не отримавши відповіді від Національного банку України, 12 квітня та 9 липня 2002 року ВДВС звернувся до районного суду для отримання дубліката виконавчого листа. 12 серпня 2002 року, отримавши дублікат виконавчого листа без печатки суду, ВДВС повернув виконавчий лист в районний суд для завірення печаткою суду. 26 березня 2003 року районний суд повідомив заявнику, що він не отримував повернутого виконавчого листа.

15. 13 травня 2003 року ВДВС звернувся до районного суду для видачі іншого дубліката виконавчого листа. 4 червня 2003 року районний суд видав

---

¹ У зв'язку із змінами адміністративних районів в м. Києві Ватутінський районний суд було приєднано до іншого районного суду, в результаті було утворено Деснянський районний суд м. Києва.

² 855,2 євро

³ 126,99 євро

⁴ 1261,92 євро

⁵ 32,7 євро

дублікат виконавчого листа, у якому Московська ДПІ була зазначена як боржник.

16. 6 серпня 2003 року Голосіївська ДПІ виплатила заявнику 6031,65 грн¹ компенсації втраченого доходу за рішенням суду (97 % боргу за рішенням суду).

17. 14 серпня 2003 року відділення державного казначейства у Голосіївському районі м. Києва повернуло платіжну вимогу ВДВС щодо виплати заявнику залишку коштів в сумі 200 грн² (3 % боргу) в якості компенсації моральної шкоди, оскільки Московську ДПІ було ліквідовано у 2001 році.

18. 18 серпня 2003 року ВДВС закінчено виконавче провадження у зв'язку з ліквідацією боржника, повернуто виконавчий лист заявнику та роз'яснено його право повторно пред'явити виконавчий лист на виконання.

19. Відповідно до тверджень Уряду у червні 2006 року залишок боргу за рішенням суду в розмірі 200 грн³ було переведено на депозитний рахунок виконавчої служби. 30 червня та 25 вересня 2006 року ВДВС звернувся до заявника з проханням повідомити про банківські реквізити для перерахування коштів, на що заявник не надав відповіді.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

20. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Васильєв проти України*» (заява № 10232/02, пп. 19–22, рішення від 13 липня 2006 року).

ПРАВО

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

21. Суд зазначає, що після того, як справу було передано на комунікацію Уряду, заявник подав нову скаргу, у якій зазначив, що у 2001 році він зазнав переслідувань з боку працівників управління по боротьбі з організованою злочинністю через провадження, порушене ним проти ДПІ. Він надав копії скарг на цих працівників, які було подано до національних органів, та отримані ним відповіді. Ні скарги, ні відповіді на них не містили посилання на ДПІ або на провадження проти неї, проте стосувались опитування заявника у зв'язку з розслідуванням кримінальної справи проти третіх осіб.

22. На думку Суду, нова скарга не становить собою уточнення первісних скарг заявника, поданих до Суду понад три роки тому і переданих на комунікацію Уряду-відповідачу. Суд вважає, що їх розгляд недоречний (див. *Piryaniuk v. Ukraine*, заява № 75788/01, п. 20, рішення від 19 квітня 2005 року).

---

¹ 1261,92 євро

² 32,7 євро

³ 32,7 євро

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Скарги щодо тривалості провадження, включно зі стадією виконання рішення

23. Заявник скаржився, що тривалість цивільного провадження у справі стосовно поновлення його на посаді та скарг щодо виплати компенсації, включно зі стадією виконання рішення, була несумісною з вимогою «розумного строку» згідно з п. 1 ст. 6 Конвенції, також він скаржився на відсутність в національній правовій системі ефективного засобу юридичного захисту стосовно цих скарг, як цього вимагає стаття 13 Конвенції. У відповідних положеннях Конвенції, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

24. Уряд вказав, що п. 1 ст. 6 Конвенції підлягав застосуванню до вказаного провадження. Він не надав більше ніяких зауважень щодо прийнятності скарг заявника.

25. Суд нагадує, що провадження, яке розглядається, стосувалось позову заявника про поновлення його на посаді, який відповідно до національного законодавства розглядався як звичайний трудовий спір. За загальним правилом передбачається, що такі провадження підпадають під дію п. 1 ст. 6 Конвенції, за винятком випадків надання Урядом обґрунтованих доводів протилежного (див. *Vilho Eskelinen and Others v. Finland* [GC], заява № 63235/00, пп. 62–64, рішення від 19 квітня 2007 року). Оскільки Уряд не надав таких доводів, Суд вважатиме, що до обставин цієї справи застосовується п. 1 ст. 6 Конвенції.

26. Більше того, Суд зауважує, що виконавче провадження заявника не може бути відокремлено від його судового позову (див., з-поміж останніх рішень, *Sika v. Slovakia*, заява № 2132/02, пп. 23–26, рішення від 13 червня 2006 року) і що скарги заявника за п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції на надмірну тривалість провадження та відсутність засобу юридичного захисту з цього приводу піднімає питання факту та права за Конвенцією. Суд вважає, що ці скарги не є неприйнятними з будь-яких підстав, а їх вирішення вимагає розгляду справи по суті.

Б. Інші скарги

27. Заявник додатково скаржився, що розмір присудженої йому компенсації був недостатнім, а провадження загалом було несправедливим. У своїх твердженнях він посилався на п. 1 ст. 6, ст. 8, 14, 17 та 41 Конвенції.

28. Уважно розглянувши доводи заявника в світлі всіх наданих йому матеріалів та оскільки оскаржувані питання належать до його компетенції, Суд вважає, що не було порушено права та свободи, викладені в Конвенції чи протоколах до неї.

29. З цього випливає, що ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як очевидно необґрунтована відповідно до пп. 3 та 4 ст. 35 Конвенції.

III. ЩОДО СУТІ

A. Скарга заявника за п. 1 ст. 6 Конвенції

30. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував, що п. 1 ст. 6 Конвенції порушено не було.

31. Заявник не погодився.

32. Суд нагадує, що заявник розпочав «вирішення спору» щодо своїх «прав та обов'язків цивільного характеру» у значенні п. 1 ст. 6 Конвенції поданням цивільного позову у вересні 2000 року. Ця дія зрештою привела до прийняття судом рішення від 5 листопада 2001 року, яке набрало законної сили 7 березня 2002 року. Отже, тривалість провадження на судовій стадії складала один рік та шість місяців, протягом вказаного періоду часу скарги заявника було розглянуто судами трьох рівнів юрисдикції. У подальшому, 21 грудня 2001 року, заявник ініціював виконавче провадження, проте не зміг отримати заборгованість за рішенням суду у повному обсязі до червня 2006 року, коли за твердженням Уряду остання, хоча і незначна за розміром, сума заборгованості стала йому доступна. Заявник не оскаржив цю інформацію. Відповідно стадія виконання рішення суду тривала ще чотири роки та шість місяців.

33. Суд повторює, що розумність тривалості провадження має оцінюватись з огляду на обставини справи та з урахуванням таких критеріїв, як складність справи, поведінка заявника та відповідних державних органів, а також важливість спору для заявника (див., серед іншого, *Frydlender v. France* [GC], заява № 30979/96, п. 43, ECHR 2000-VII).

34. Суд зазначає, що затримка у вказаному провадженні була спричинена переважно невиконанням судового рішення, винесеного на користь заявника, що набрало законної сили. Суд неодноразово констатував порушення п. 1 ст. 6 Конвенції у справах, що піднімають питання, подібні до цієї справи (див., наприклад, *Sika v. Slovakia*, цитоване вище, п. 35, та *Vasylyev v. Ukraine*, заява № 10232/02, п. 36, рішення від 13 липня 2006 року).

35. Розглянувши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодного факту чи доводу, який дозволив би Суду дійти іншого висновку в цій справі. З огляду на його практику з цього питання, Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження, зокрема стадія виконання рішення, була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

36. Відповідно було порушено п. 1 ст. 6 Конвенції.

Б. Скарга заявника за ст. 13 Конвенції

37. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував, що порушення ст. 13 Конвенції не було.

38. Заявник не погодився.

39. Суд зазначає, що він вже констатував порушення ст. 13 Конвенції у справах, що піднімають подібні до цієї справи питання (див., наприклад, *Vasylyev v. Ukraine*, згадане вище, п. 41). Суд не вбачає підстав для того, щоб відступити від своєї практики у цій справі.

40. Відповідно було порушено ст. 13 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

41. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

42. Заявник вимагав 146 900 грн (23 838 євро) на відшкодування матеріальної шкоди та 51 033 500 грн (8 332 285 євро) на відшкодування нематеріальної шкоди, завданої порушенням його прав за п. 1 ст. 6 та ст. 8, 13, 14, 17 та 41 Конвенції.

43. Уряд зазначив про відсутність причинного зв'язку між скаргою заявника щодо тривалості провадження та стверджуваною шкодою.

44. Суд нагадує, що заявник отримав 97 % боргу до того, як справу було передано на комунікацію Уряду, а залишок боргу в розмірі 200 грн (32,7 євро) став доступний заявнику з червня 2006 року. З огляду на обставини цієї справи та здійснюючи оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 200 євро компенсації нематеріальної шкоди.

Б. Судові витрати

45. Заявник також вимагав 43 700 грн (7134,94 євро) компенсації судових витрат, яких він зазнав у зв'язку з провадженням в національних судах та в Європейському суді з прав людини. Він надав копію контракту від 12 серпня

2001 року з адвокатом п. С., відповідно до умов якого заявник був зобов'язаний виплачувати щомісячно 500 грн винагороди за його представництво у справі щодо поновлення на посаді.

46. Уряд зазначив, що заявник не надав жодних доказів того, що вказані витрати були необхідними та дійсно понесеними.

47. Суд нагадує, що вказана справа не є особливо складною, заявник не мав представника під час провадження в Суді, йому було надано можливість використовувати російську мову під час провадження. Однак заявник міг понести певні витрати у зв'язку з його скаргами до Суду, зокрема, на представництво у виконавчій службі та інших органах. З огляду на наявну у нього інформацію та на власну практику Суду (див., наприклад, *Romanchenko v. Ukraine*, заява № 5596/03, п. 38, рішення від 22 листопада 2005 року), Суд присуджує заявнику 300 євро відшкодування судових витрат.

В. Пеня

48. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника за п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції стосовно тривалості цивільного провадження, включно зі стадією виконання рішення суду, прийнятною, а решту заяви непринятною;
2. *Вирішує*, що було порушено п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що було порушено ст. 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
  - (a) протягом трьох місяців від дати, коли рішення стане остаточним згідно з п. 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявникові 500 (п'ятсот) євро відшкодування нематеріальної шкоди та судових витрат, які повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, а також будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
  - (b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. Відхиляє інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Рішення у справі „Редька проти України”

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 21 червня 2007 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар секції

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова секції